

καμαρώνω

καμαρώνω, ρ. [<καμαρώνω (= χαιρετώ με υπόκλιση) <μτγν. καμαρῶ (= κάμπτομαι) <ουσ. καμάρα]. **1.** καυχιέμαι, περηφανεύομαι για κάτι που κατόρθωσα ή απόκτησα και το δείχνω με το ύφος ή την περπατησιά μου: «για δες τον πώς καμαρώνει το γιο του! || για δες τον πώς καμαρώνει με το καινούριο του κουστούμι!». (Λαϊκό τραγούδι: μ' έχει και με **καμαρώνει** και ποτέ δε με μαλώνει· είν' ωραία και μ' αρέσει, ήσυχη και με προσέχει). **2.** (ειρωνικά) αντιμετωπίζω τα αποτελέσματα των λαθών μου ή των κακών χειρισμών μου: «έλα τώρα να καμαρώσεις τις μαλακίες σου! || έλα τώρα κα καμαρώσεις τα έργα σου!». **3.** νιώθω συστολή από μειονεκτικότητα ή από ντροπή: «μόλις ήρθε στην παρέα εκείνος ο παιδαράς, καμάρωσε ο δικός σου και σταμάτησε να μας κάνει τον σπουδαίο || μόλις κατάλαβε το λάθος του, καμάρωσε και δεν είπε καμιά δικαιολογία!».

- καμαρώνει σαν γάλος ή καμαρώνει σαν το γάλο, βλ. λ. γάλος·

- καμαρώνει σαν γαμπρός, βλ. λ. [γαμπρός](#)·

- καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι, βλ. λ. [γύφτικος](#)·

- καμαρώνει σαν διάνος ή καμαρώνει σαν το διάνο, βλ. λ. [διάνος](#)·

- καμαρώνει σαν κούρκος ή καμαρώνει σαν τον κούρκο, βλ. λ. κούρκος·

- καμαρώνει σαν νύφη, βλ. λ. [νύφη](#)·

- καμαρώνει σαν παγώνι ή καμαρώνει σαν το παγώνι, βλ. λ. [παγώνι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας